

Bognár Péter

A fényes rend

m MAGVETŐ
BUDAPEST, 2017

„Itt még ártatlanon”

A történeti hűség kedvéért:
kérdéstem, azt mondta, megvéd. Mért?
Azért, mert az anyánk rokon –
ilyenekkel barátkozom.

Erre tegnap reggel a Nagymiki
elfordul, magamra hagy, ki-ki
lehúzhatott egy-egy bálnát,
ráadásul sajnos látták.

A Lajosék, odamegyek, köszí,
erre a Nagymiki, hogy öcsi.
Ti vittétek el a könyvet?
Vagy különben tökön böklek.

Mivel én tagadtam persze,
elgondolkozott egy percre.
Hiszek neked, akkor viszont
rendezni kell ezt a viszonyt.

Úgyhogy másnap berendeltek minket
a vécébe, sajnos ez így megy.
Három öt cés plusz a Gólya,
elmondták, hogy akkor, hogyha.

Kiderül, hogy átbasztuk őket,
egészen apróra törnek,
és lehúznak a vécén élve,
esküdj anyád életére!

*

A könyv egy gyönyörű szép asszonyról,
vagyis az életéről, arról szól,
hogy ő leginkább a szépségével
meg egy rádióműsorral éjjel,
hogy *Éjjél a gyönyör hullámhosszán*,
szól az emberekhez hullám hosszán.

A mellei egészen fehérek,
Ezt kapják a „rajongók”, én szépnek,
egyenletesnek látom a bőrét,
megérintem középen a szőrt, szép,
olyan gyomorbeli érzésféle,
mint a németórán, közbe mégse.

*

A németórán annyira szoktam,
mivel olyan mértékben, hogy hogy van,
mivel nagyjából semmit sem értek,
hogy így hullámokban elönt, széknek.

Széknek vagy asztalnak érzem magam,
négy lábat szeretnék kapni, ha van,
könnyű vagyok, mint amikor vernek,
és közben a fejemben a tervek.

*

Mert a lányok már eleve jobbak,
szebben tudnak írni, jobban szoktak
törekedni, szorgalmi feladat,
megpróbálom, apa is elakad,
mi nem megy, ez itt a három alma,
ha átvisszük simán ide balra,
akkor marad a tíz mínusz-körte,
amit aztán már csak átraksz törtbe...

A Viczerák Dórié hibátlan,
plusz még vannak ketten, vagyis hárman,
ő, a Lajos Kata meg a Fejes,
akiknek az összes jegye jeles.

*

Én egyébként a Lajost szeretem,
mert ilyen végül is a szerelem,
átüti a férfszívet, mintha
az a szív sötét víz lenne, tinta,
éjjel, amibe egy követ dobtak,
érezkeltetni, hogy alapból vak.

*

Az én lelkem egy Pelikán tinta,
kő hullott belém, körkörös minta
gyűrűzik bennem, amit te dobtál,
te, Lajos Kata, most szólok, hogy fáj!

*

Csak a csókolózás milyen lehet?
kidugod a nyelved, nyálas, nyeled...
vagy csak hozzáérinted az ajkad?
amiközben átöleled? vagy-vagy?

Mert, ugye, neki is van egy nyelve...
akkor azt kell megkeresni benne?
és úgy lélegezni végig, orron,
hogy közben másra koncentrálsz folyton?

*

Azt mondd, hogy ez már sok?
Mér, szerinted nem mások?
Kérded, akkor mi végre?
Szerintem a tiédre.

Felveted, hogy jót tenne,
hogyha egyszer jót enne,
kiülne a szőlőhegyre,
onnan nézné, hogyan megy le?

Szerintem meg úgy kéne,
ereszkedjen fél térdre,
onnan lőjön ijjal célba,
díja legyen két szép cékla.

Érvelsz, hogy így nem lehet?
Nagyon gyakran emleget.
Kifakadsz, hogy mit bánod,
beledöglesz, kivárod!

*

A Mátyás királyos fogalmazás,
kérdem, válaszolja Olasz Tamás,
ez az Olasz Tamás ilyen gyerek,
kábé fél oldal kell legyen, megyek.

*

Úgyhogy a Ruttnerrel a vécében,
mivel ő vette észre, és nézem,
a plafonon három valós, kemény,
odaszáradt, szürke tehénlepény.

Kihozzuk a partvist a teremből,
de még azzal sem érjük fel egyből,
hanem előbb a kilincsre lépve
felhúzódkodik a Ruttner végre,
a kilincsről a vállamra állva,
jobb lábbal szépen kikombinálja,
fel a vécéfülke peremére,
de hiába, nem éri el mégse,
csak mikor a fűtéscsövet fogva
feláll, most add fel a partvist...

*

Hogyha
ezt az Ica néni megtudná, mondjuk,
akkor majd az igazságot mondjuk,
mivel mi csak meg akartuk nézni,
persze úgyis megkérdezi:

Mért ti?
satöbbi, mért mindig ez a két név,
normálisan kéne, mert a hét év,
mert nem vagy már óvodista, fiam!
kérem, én még csak hat vagyok! mi van?
egyenesen állsz, elég volt mára,
a szemembe nézel! csak a szája
– próbálok szájon át lélegezni –
büdös...

*

Ruttner megpiszkálja, ez mi,
de nem sikerül rájönnünk, nemrég
kerülhetett oda, mindegy, mennék,
hogy adja a partvist, hát leadja,
mondom, abba kapaszkodj, ne abba,
csak hát a vécéartályról könnyebb:
és így találtuk meg ezt a könyvet.